ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 6 (189)
ЧЕРВЕНЬ
2020 РОКУ

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЩОДО ПРОБЛЕМИ СУРОГАТНОГО МАТЕРИНСТВА

Зважаючи на суспільну дискусію, спричинену оприлюдненим відеозаписом з десятками немовлят в київському готелі, підготовлених для відправки за кордон, хочемо подати наш голос на захист гідності кожної дитини.

Ми вважаємо, що сурогатне материнство порушує права матері та дитини, адже в результаті руйнується зв'язок між дитиною та матір'ю, яка її виносила та народила. Сурогатне материнство в Україні переважно комерційне – це прибутковий бізнес, який перетворює матір на експлуатований об'єкт, а її дитину – на живий товар!

По суті, таке комерційне сурогатне материнство – це торгівля людьми в Україні в XXI столітті!

Шкода, що такий ганебний бізнес порушує міжнародне та європейське законодавство, як, наприклад, Хартію основоположних прав Європейського Союзу ст. 1 і 3 (2000 р.), Конвенцію про права дитини ст. 7 і 3 (1989 р.) та Протокол щодо торгівлі дітьми ст. 2 (2000), Конвенцію щодо ліквідації всіх форм дискримінації жінок ст.6 (1979). Більше того, така ганебна практика представляє Україну країною жорстоких матеріалістів, які заради наживи кидають дитину на поневіряння по світу.

Ми підтримуємо звернення інших українських Церков та позицію Уповноваженого Президента України з прав дітей Миколи Кулеби щодо необхідності законодавчого врегулювання проблематики сурогатного материнства, щоб нарешті припинити цинічний «експорт» за кордон народжених в Україні дітей.

Вважаємо за необхідне в терміновому порядку прийняти закон про заборону сурогатного материнства у будь-якій формі, щоб кожна народжена дитина гарантовано отримала належний рівень догляду, повагу до гідності та захист її життя від моменту зачаття.

Закликаємо священнослужителів усіх церков та батьків, вихователів і вчителів, державних службовців і громадських діячів популяризувати цінність життя кожної дитини як Божий дар, даний подружжю, та його цінність для майбутнього української нації.

Від імені Комітету УЦХВЄ
Старший єпископ Михайло Паночко.
29 травня 2020 р.

Церква з 90-річною історією у селі Обсіч на Рівненщині відсвяткувала відкриття дому молитви

8 червня в с. Обсіч Рокитнянського району на Рівненщині відбулось відкриття молитовного будинку.

На зібранні були присутні чимало гостей, зокрема, старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, ст. пресвітер церков Рівненщини Олександр Коток, ст. пресвітер церков району Володимир Богданець, пресвітери зі Старого Села, Познані, Дубна, Остки.

Як свідчить історія, перші віруючі на території села Обсіч появилися у 20-х роках минулого століття. Звістку Євангелія сюди принесли місіонери з Білорусі та Польщі. На початку віруючі відвідували громаду с. Кам'яного, розташованого неподалік. А у 1989 році члени церкви почали збиратися у переобладнаному приміщенні одного з житлових будинків. 29 жовтня 1991 року церкву було зареєстровано.

З 1930 року пресвітером був Михайло Левковець, згодом – Стах Рудницький (до 1960 р.). У 1970-1990 рр. пресвітерське служіння звершував Петро Савич, у 1990-2002 рр. – Павло Мініч, у 2002-2013 рр. – Юрій Денисовець, а з 2013 р. пастором служить Іван Помін. Дияконське служіння звершує Сергій Кулакевич.

У жовтні минулого року було розпочато будівництво молитовного будинку. І ось будівельні роботи завершені і церква отримала змогу збиратися в затишному власному домі молитви.

Враховуючи заходи карантину, урочисте зібрання проводилось на подвір'ї молитовного будинку.

Олександр Коток у своїй промові акцентував увагу на ролі Святого Духа в процесі будівництва і функціонування Церкви.

«У день П'ятдесятниці, коли Дух Святий зійшов на апостолів, зародилася Христова Церква. З того моменту Дух Святий продовжує її будівництво, спасаючи знедолені й приречені душі від погибелі. Той факт, що в цьому селі існує чудова церква, є результатом спільної праці Божого Духа і вірних Божих служителів», – зазначив Олександр Адамович.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, поділившись словом настанови, звершив молитву подяки та благословення.

chve.org.ua.

ПОЛЬЩА ПОВСТАЛА ПРОТИ ЛГБТ-ІДЕОЛОГІЇ ТА ХОЧЕ СКАСУВАТИ СТАМБУЛЬСЬКУ КОНВЕНЦІЮ ЧЕРЕЗ НАЯВНІСТЬ В НІЙ ГЕНДЕРНОЇ РОЗПУСТИ

Уже не перша країна в Європі для захисту своїх національних, моральних і духовних цінностей починає блокувати гендерну та ЛГБТ ідеологію. Як повідомляють ЗМІ (swissinfo.ch, wyborcza.pl), президент Польщі Анджей Дуда підписав «Сімейну хартію», в якій зобов'язався «захистити дітей від ЛГБТ-ідеології».

«Сім'я заслуговує на особливу підтримку з боку держави. Сім'я творить і будує суспільство», – заявив президент Анджей Дуда. Він підписав Сімейну хартію, в якій зобов'язався «захищати дітей від ЛГБТ-ідеології».

Дуда є представником правлячої партії «Право та справедливість», яка за своєю ідеологією консервативна. «Право та справедливість» неодноразово заявляла, що ЛГБТ-ідеологія ворожа для Польщі та підриває споконвічні традиційні цінності, які базуються на вірі в Бога.

«Сексуальне виховання дітей – це справа батьків, – заявив президент Дуда. – Не можна державі втручатися в те, як батьки виховують своїх дітей».

Президент також заявив, що не дозволить гей-парам одружуватися чи усиновляти дітей. «Це зарубіжна ідеологія. Ми не дамо згоди на те, щоб це явище в будь-якому своєму прояві відбувалося в нашій країні».

Ліберальні сили вже назвали президента ультранаціоналістом та заявили, що він розділяє польський народ.

У той час, як країни Європи починають відмовлятися від сумнівної Стамбульської конвенції, Україна чомусь вирішила включити турборежим у цьому питанні.

Що ж насправді передбачає Стамбульська конвенція?

Стаття 3 цієї Конвенції зазначає, що «гендер» – це соціально закріплені ролі, поведінка, діяльність і характерні ознаки, які певне суспільство вважає належними для жінок та чоловіків. Тобто «гендер» підміняє собою звичне поняття біологічної статі, яка визначається згідно з первинними статевими ознаками. Натомість гендерна ідеологія дає волю людині самій обирати собі «гендер» та відповідну соціальну роль. На сьогодні визначається тільки на сексуальній основі більше 300 (!) гендерів, зокрема лесбійки, геї, зоофіли, трансвестити, невизначені статеві ролі та інші, і з кожним роком їх кількість зростає.

Стаття 14 передбачає включення в освіту вивчення «соціальних ролей» – «гендерів», руйнування «гендерних стереотипів» (переконань, що хлопець є хлопцем, дівчина – дівчиною, а сім'я – союз чоловіка і жінки). Запровадження «годин сексуальної просвіти» в школі передбачає повне сексуальне розбещення майбутнього покоління та руйнацію всіх здорових моральних норм.

«Собор».

ЗЕЛЕНСЬКИЙ НЕ БУДЕ ВІДКЛИКАТИ ЗАКОНОПРОЕКТ, ЯКИЙ ВВОДИТЬ ПОКАРАННЯ ДО ВОСЬМИ РОКІВ ЗА КРИТИКУ ЛГБТ

Президент Володимир Зеленський не буде просити відкликати законопроект 3316, який вводить покарання до восьми років за критику ЛГБТ, хоча петиція про відкликання законопроекту №3316 набрала 25 тис. голосів менш ніж за місяць

Відповідь Президента опублікована на сайті петицій: «Дякую за висловлену громадянську позицію. Повідомляю, що автором законопроекту «Про внесення змін до Кримінального кодексу України (щодо протидії злочинам на грунті ненависті за ознаками сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності (реєстр. № 3316 від 09.04.2020) є народний депутат України О. Василевська-Смаглюк… Відповідно до частини першої статті 93 Основного Закону України народний депутат України, як і Президент України та Кабінет Міністрів України, є самостійним суб'єктом права законодавчої ініціативи у Верховній Раді України.

Депутати зареєстрували ще три законопроекти, якими хочуть заборонити критику ЛГБТ.

«Собор».

СІМ ЛІНІЙ ФРОНТУ

Михайло Паночко
Старший єпископ УЦХВЄ

«Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпеливість, і що не можеш терпіти лихих, і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони. І ти маєш терпіння, і працював для Ймення Мого, і не знемігся. Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов» (Об. 2:2-4).

Коли Христос через Івана давав настанови церквам, то кожну з них Він мав за що похвалити, але й до кожної висловлював Свої претензії та докори. Досліджуючи ці послання до ангелів (або, по-іншому, до служителів) семи церков, можна побачити сім напрямків духовної боротьби, сім ліній фронту.

Сам на сам з Богом

Перша, дуже важлива лінія фронту, на якій може статися поразка, – це взаємостосунки з Богом. Передусім диявол намагатиметься відірвати Божого служителя від близьких стосунків з Богом. Він не проти, щоб ми бігали, працювали, відстоювали чи захищали свою віру, сперечалися та боролися за віру, «передану від наших батьків». Головне – аби ми не шукали спільності з Богом.

Якщо це стається, Бог каже: «Коли ти не покаєшся, то Я прийду і «зрушу твого свічника з його місця».

Що таке свічник? Цим свічником є місцева церква. Якщо ми, як служителі, не налагодимо стосунків із Богом і не відновимо прорвану лінію фронту, то зазнаємо поразки.

Диявол воює проти нас вдень та вночі. Його мета – вкрасти, вбити й погубити. І важливо не дати йому прорвати цю першу лінію – відірвати нас від спільності з Богом. Бо коли цей розрив стається, ми залишаємося наодинці зі своїми проблемами, зі своєю працею та зусиллями. І тоді дратуємося, гніваємося, стаємо неврівноваженими, тому що наш дух залишився без підживлення і знемагає. Тоді приходить думка: «Хіба мені більше за всіх треба?». Це свідчить про те, що наша посудина спорожніла.

Бережімо цю першу лінію фронту. А якщо її прорвав ворог, швидше відновлюймо. Бо проблеми на цій лінії фронту можуть відбитися на всій церкві, якщо служитель не має тісних стосунків з Богом.

«Ти залишив свою першу любов» – це питання ми маємо вирішувати сам на сам з Богом.

Прямий удар

Другу лінію фронту я називаю прямий удар. Ангелу церкви в Смірні було сказано: «Я знаю діла твої, і біду, і убозтво, але ти багатий, і зневагу тих, що говорять про себе, ніби юдеї вони, та ними не є, але вони зборище сатани. Не бійся того, що маєш

страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати біду десять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!».

Тут уже нічого не приховано. Йде пряма атака на Церкву. Єдине, що потрібно, – твердо стояти у вірі. І, як не дивно, ця лобова атака не настільки страшна, тому що вона явна. Так, ворог нападає, але Господь каже: «Будь вірним. Твоїм стражданням є межа, тому не бійся тих страждань».

Лжевчення

Третя лінія фронту розкрита в посланні до Пергамської церкви: «Я знаю діла твої, і що де ти живеш, там престол сатани. І тримаєш ти Ймення Моє... Але трохи Я маю на тебе, бо маєш там тих, хто тримається науки Валаама, що навчав був Балака покласти спотикання перед синами Ізраїля, щоб їли ідольські жертви й розпусту чинили. Так маєш і ти таких, що тримаються науки Николаїтської так само».

Третя атака у житті служителя і Церкви у тому, що в серце і в церкву починають проникати лжевчителі та лженауки. Людям дуже складно розібратися у безлічі існуючих нині вчень. За цим має пильно стежити служитель, знаючи, що диявол має на меті будь-що зруйнувати Божу справу.

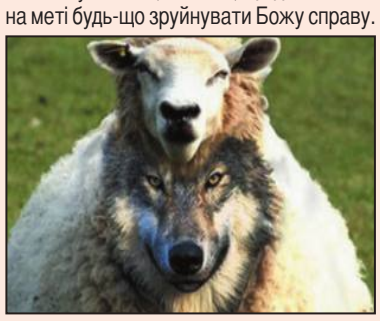

Кожен служитель несе персональну відповідальність за свою кафедру і за все, що звучить з неї. Цікавтеся, що читають люди, рекомендуйте, що варто читати. Якщо ж вам невідоме те чи інше вчення, дослідіть його, щоб ви могли застерегти людей, вберегти від руйнівного диявольського впливу.

Знайте: Бог не залишить цієї справи просто так, Він почне Свою війну.

Удар через лжепророцтва

Прорив на четвертій лінії фронту дуже поширений. «Я знаю діла твої, і любов, і віру, і службу, і твою терпеливість, і останні вчинки твої, що більші за перші, – звертається Господь до Ангела з Тіятирської церкви. – Але маю на тебе, що жінці Єзавелі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів Моїх, чинити розпусту та їсти ідольські жертви».

Це удар по церкві через лжепророцтво. Наші люди сприймають пророцтва, ми любимо пророкувати, любимо слухати, що Господь говорить через пророцтво. Але справжні пророцтва нечасті та небагатослівні.

Церкву будують Божі служителі. Відповідальний номер один за будівництво церкви – пресвітер. Бог довірив йому вести церкву. Цієї влади Бог не дав пророкам. Вони мають допомагати служителям. Пророк від Бога смиренно допомагає пресвітеру і прислухається до його порад та наказів. Та коли він виривається вперед, прикриваючись тим, що через нього говорить Бог, вважаючи пресвітера нижчим, то це вже не Божий пророк.

Люди дуже схильні до різних духовних проявів. Дехто тільки тим і живе, щоб щось десь почути особливе. Навіть Біблія їх особливо не цікавить. Ходять з папірцями, а не читають Біблію, яка вчить, як треба жити. І часто ті пророцтва не несуть нічого нового, а люди ставляться до них як до найвищого відкриття.

Святе Письмо для нас – найбільше пророче слово, на яке ми маємо спиратися. А істинні відкриття мають сприяти покращенню розуміння Писання та приводити до єдності братства, до любові, а не до утворення окремих групок так званих «супердуховних» віруючих.

Довкола них збирають цілі з'їзні зібрання, куди прибувають люди з папірцями і диктофонами. І чомусь цих людей не цікавить святе життя, не цікавить праця для Бога, служіння людям. Їм цікаве тільки щось супердуховне. Вони стають схожими на Ахава, який шукав відкриття щодо того, йти йому на Рамот-Галаадський чи не йти.

Ахаве, ти шукаєш відкриття? Поглянь на своє життя. Ти в гріхах, наче у багні. Спочатку очиститься. Але ні, це для нього не настільки важливо, у нього важливіша ідея визріла. І повірте – такій людині 400 пророків скажуть: «Йди!».

Люди, які не хочуть жити за Писанням, отримують відкриття, яких вони гідні. Христос застерігав, що в останні перед Його приходом часи прийде багато лжепророків.

Бог хоче говорити до людей, і Він говорить. Але коли ми відвертаємося від Слова і шукаємо іншого відкриття, то можемо потрапити у спокусу.

«Служителю, Я маю на тебе, що ти попускаєш…», – говорить Господь і до сучасних служителів. Будьмо пильні, щоб ці слова не звучали до вас. Писання закликає нас: «Не всякому духу вірте, а випробовуйте». І це не означає, що ми не віримо Богові чи хулимо Святого Духа. Це ознака здорового християнина, який знає Писання і довіряє йому.

Байдужість

П'ята лінія фронту – стан байдужості. Ангелу в Сардах було сказано: «Знаю діла твої, що маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий». Це стан апатії, стан нечуйності. Такому служителеві все одно, що відбувається довкола.

Бог закликає його: «Будь чуйний та решту зміцняй, що мають померти. Бо Я не знайшов твоїх діл закінченими перед Богом Моїм. Отож пам'ятай, як ти взяв і почув, і бережи, і покайся. А коли ти не чуйний, то на тебе прийду, немов злодій, і ти знати не будеш, якої години на тебе прийду».

Якщо ти нечуйний до голосу сумління, до голосу братів, наставників, до голосу Святого Духа, то остерігайся, бо Христос може несподівано прийти – і твій кінець буде плачевний.

Лукавий хоче зробити нас такими людьми – аморфними, нечутливими, байдужими. Біймося такого летаргічного стану – він дуже небезпечний.

«Та ти маєш і в Сардах кілька імен, що одежі своєї вони не споганили, і в білій зо Мною ходитимуть, бо гідні вони». Навіть при такому гнилому служителеві в церкві будуть люди, які матимуть правильні стосунки з Богом. Але зі служителя Бог спитає, і спитає суворо.

«Зборище сатани»

Шоста лінія оборони розкрита у посланні до Філадельфійської церкви: «Хоч малу маєш силу, але слово Моє ти зберіг і від Ймення Мого не відкинувся. Ось Я зроблю, що декого з зборища сатани, із тих, що себе називають юдеями, та ними не є, але кажуть неправду, ось Я зроблю, що вони прийдуть та вклоняться перед ногами твоїми, і пізнають, що Я полюбив тебе. А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробовування, що має прийти на ввесь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі».

Ця церква мала проблему з боку тих, хто називав себе віруючим, але насправді таким не був. Думаю, що й нині є так зва-

ні духовні люди, які вважають себе істинно віруючими, але насправді ними не є.

Такі люди їжакуваті. Їх дуже складно «обрізати», «обтесати» чи навіть вмовити. Вони дуже високої думки про себе, дозволяють собі навіть пресвітера повчати, вважаючи, що все знають.

Господь називає таких «зборищем сатани». Це люди, які, називаючи себе віруючими, нічого спільного з Богом не мають. Не даймо влади таким людям у наших церквах.

Саме від таких людей найбільше довелося постраждати апостолу Павлу. Їм було важко збагнути, що в Христі обрізання не важливе, що праві й ті, які розрізняють дні для слави Бога,і ті, які їх не розрізняють.

Але Павло молився за цих людей і щиро плакав за них перед Богом, хоча й жорстко викривав їх, коли вони опиралися і не хотіли приймати Христової благодаті.

І вашим і нашим?

Найсуворішим було звернення до Лаодикійської церкви: «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти літеплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!».

Така людина взагалі не здатна до війни, не здатна до протистояння. Чому? Бо вона гола-боса! Ще до того й сліпа.

Лаодикійська церква була нездатна до спротиву. Вона не займала чіткої позиції, будучи ні холодною, ні гарячою. Вона була теплою, нездатною протистояти злу, нездатною викривати гріх. Про таких служителів можна сказати: «І вашим і нашим».

Вони пішли на компроміс зі світом, з гріхом і тепер не можуть розібратися, де святе, а де – грішне. І тому Господь сказав, що виплюне її зі Своїх уст.

Та все ж до ангела цієї церкви Бог каже: «Виправ цю ситуацію. Покайся! «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одежу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити».

Бог не відкидає жодного з ангелів церков, навіть якщо той перебуває в найгіршому стані. Він попереджає, застерігає, суворо докоряє, але закликає до покаяння, до відновлення першої любові, до близьких взаємостосунків.

Тому будьмо пильними на цих сімох лініях фронту, не відступаймо, не дозволяймо дияволу прорвати їх. Кожна з них по-своєму виявляється в різні історичні періоди і в різних церквах. Але духовна війна не закінчиться доти, доки не прийде наш Господь.

Будьмо переможцями в цій війні. Бо тільки переможець буде «їсти від дерева життя, яке в раю Божім», матиме «владу над поганами», «зодягнеться в білу одежу», стане «стовпом у храмі Бога». І тільки переможцеві Христос обіцяє: «… Сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його» (Об. 3:21).

ПІД ПРЕСОМ КАРАНТИНУ: ЯК ЖИТИ ДАЛІ?

Олександр Коток
Ст. пресвітер об'єднання церков ХВЄ Рівненщини

Період карантину хоч неприємний і тяжкий, усе ж він має свої особливості, які можна використати на користь.

Не намагаймося передчасно вийти з пустині – для нас вона закінчиться тоді, коли повелить Господь. Ключовим питанням для нас має бути не тривалість її проходження, а стан виходу з неї. Бо тривалість її визначає Бог, а те, як ми пройдемо її, залежить від нас.

Сучасна молодь живе в зовсім іншому світі, аніж старше покоління; перед ними стоять виклики і проблеми, з якими нам раніше не доводилося зустрічатися.

Ворог веде особливу війну проти молодого покоління, намагається завоювати їхній розум, посіяти в серцях недовіру до батьків, служителів, церкви.

Чим живе ваша дитина? З якими спокусами вона бореться? Які має переживання? Що її цікавить? Ось питання, на які під час карантину зобов'язаний знайти відповідь кожен батько, який є служителем у своєму домі.

Із збільшенням потреб людини зростають виклики для Церкви. А це значить, що Бог в цей час готовий посилати нам більше сил і благодаті для служіння. Один проповідник сказав: «Благодать діє на потребу».

Життя з Богом не полягає лише в дотриманні певних ритуалів. Життя з Богом – це стосунки, це стан серця. Жодна подія не в змозі паралізувати духовне життя християнина.

Демонстрацією Божої присутності на землі і в суспільстві є не стільки будівля храму, скільки Божі діти з Божим ставленням один до одного, до Бога, до суспільства, до навколишнього середовища. Це ставлення проявляється в послуху, у любові, у взаємоповазі один до одного.

Нехтувати нормами карантину, іти всупереч рекомендацій і застережень встановлених Богом інститутів не є показником твердості віри, а тим паче мудрості. Для цього не потрібно прикладати жодних зусиль і старань.

Значно важче в умовах, що склалися, шукати альтернативи для вирішення ситуації, освоювати нові методи донесення Благої Вістки, вдосконалювати формати служінь.

Саме такі дії з боку служителя – показник його зрілості та жертовності, турботи про Божий народ, приклад розважливості.

БЛАГОСЛОВЛЯЙМО!

«І сталось, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них і на небо возноситись», «а хмара забрала Його сперед їхніх очей...» (Лк. 24:51, Дії 1:9).

Хмара сховала Ісуса від зору учнів... Ми повинні зуміти побачити крізь хмари світових релігій, людських передань і хибних наук, забобонів та життєвої марноти реального, живого Ісуса. І не випускати Його з поля зору за жодних обставин, щоб ніяка хмара не забрала Його від наших очей.

Ось землю накрила хмара коронавірусу, ось – хмара економічної нестабільності, проблем на роботі, в сім'ї тощо. А завтра з'являться нові хмари, можливо, ще густіші й темніші. Хмар багато, і вони закривають видимість небесного. Марнота життєва, грошолюбство, гонитва за розвагами і задоволеннями віддаляють від нас Ісуса. А Він хоче бути поруч.

Христос почав віддалятися... Життя динамічне, ми не стоїмо на місці – рухаємося або вперед, або назад. У поточному руслі нашого життя Христос віддаляється від нас чи приближається? Наш стиль життя зближує нас з Богом чи, навпаки, віддаляє? З кожним днем ми маємо наближатися до Бога – у пізнанні, у зміні характеру, у чистоті думок.

Христос, піднімаючись в гору, благословляв учнів. Благословляймо і ми.

Олександр Геніш.

МЕТА І ДИСЦИПЛІНА

Слово «дисципліна» багатозначне. Воно походить з латинського disciplina, що означає «вчення, виховання, розпорядок» і може вказувати на галузь знань, дотримання правил, норм поведінки. Часто дисципліна асоціюється з примусом. Якщо когось дисциплінують, ми розуміємо, що його карають за порушення певного порядку. Але це хороше слово, яке має чудові відповідники, як-от: «порядок», «лад». Уся Біблія підтримує дисципліну, хоча це слово в ній і не вживається. Але вона повідомляє, що «Бог не є Богом безладу» (1 Кор. 14:33), закликає, щоб у нас все було «добропристойно і статечно» (1 Кор. 14:40), радіє, коли бачить наш «порядок» (Кол. 2:5), а якщо є щось незавершене, наказує впорядкувати його (Тит. 1:5).

Немає дисципліни – немає порядку. Варто зазначити, що згідно із законами термодинаміки кожна система тяжіє до хаосу, і потрібні зовнішні зусилля, щоб утримати її у функціональному стані. Всесвіт зберегти може тільки якась надлюдська – божественна сила. Для порядку в державі, церкві, організації, колективі, сім'ї чи в побуті окремої людини потрібна активність людини. Її зусилля стають або стабілізуючим фактором, або ж дестабілізуючим. Тобто людина має владу будувати, підтримувати ці системи або руйнувати. І тут можна говорити про самодисципліну.

Самодисципліна – ключ до порядку

Звичайно, простіше бути дисциплінованим, коли знаєш, що за порушення того чи іншого правила отримаєш штраф чи потрапиш в тюрму або тебе звільнять з роботи. Оцей зовнішній примус тримає нас у відповідній формі. Але коли не тиснуть обов'язки, коли ти залишений сам на себе і вільний у своєму виборі, ситуація значно ускладнюється. Ти змушений сам упорядкувати свої цілі й пріоритети, інакше просто плистимеш за течією життя.

Важко бути дисциплінованим просто так, дотримуватися порядку заради порядку. Обов'язково будуть збої внаслідок браку мотивації. Людина не буде дотримуватися правил, якщо не знатиме, для чого вона це робить.

Сам Господь Ісус не просто покликав учнів до Себе, щоб дати їм заповіді, Він сказав ще й бути готовими до Його другого приходу й вічного життя разом із Ним.

Не самоціль, а засіб

Дисципліна – це вияв нашого смирення й покори. Один із яскравих прикладів дисципліни можна побачити в житті біблійного героя Неемії. Він займав високу посаду чашника при царі Артаксерксі, володарі тогочасного культурного світу від Греції та Єгипту до Індії. Йому не бракувало ні багатства, ні честі. Але його країна знищена, Єрусалим зруйнований, а тут ще прийшов брат з людьми з Юдеї й розповів про жалюгідний стан його улюбленого міста. І запалала в серці Неемії любов до свого народу.

Це не було короткочасним сплеском емоцій, який минув, як тільки пішли від нього гості. У нього появилася мета – допомогти євреям в Юдеї та Єрусалимі. Відповідно став вимальовуватися план її досягнення.

По-перше, потрібне сприяння перського царя. Що ж робить Неемія? Постить і молиться до Творця неба й землі за свій народ і просить успіху у своїй справі та прихильності царя Артаксеркса.

Ми ніколи не будемо задоволені безцільним життям, навіть якщо воно минає в комфорті. Нам потрібна мета. Якщо вона є – це приводить наші почуття й розум у тонус. Ми шукаємо шляхів її досягнення, і добре, якщо ці пошуки починаються зі звернення до Бога.

Молитва Неемії була почута. Цар звернув увагу на Неемію і запитав, чого той хоче. Неемія відкриває йому свій план: «…пошли мене до Юдеї, до міста гробів батьків моїх, і я відбудую його!» (Неем. 2:5). Цареві сподобалося прохання чашника. Тоді Неемія, знаючи, що сам не впорається, став просити в царя охорони, листів до намісників тощо. Він детально продумав кроки до реалізації своєї мети.

Отже, потрібно не тільки молитися, але й обміркувати до нюансів усе, що сприяє досягненню мети. А це вимагає духовної дисципліни.

Прибувши до Єрусалима, Неемія не поспішає розголошувати мету свого приїзду, а таємно оглядає місто та його мури, вивчає обстановку на місці. Лише ознайомившись із ситуацією, він відкриває свій план. Неемія придбав собі прихильників і помічників, які сказали: «Станемо й збудуємо! І зміцнили вони руки свої на добре діло» (2:18).

Якщо у нас визріла мета, не потрібно про неї кричати на кожному розі, але виношувати її, утверджуватися, а якщо й відкривати комусь, то тільки тим, хто може підтримати в її досягненні. Згодом про неї дізнаються і вороги, і друзі – але тоді вже ніяка перешкода не зупинить нас.

Внутрішні і зовнішні: котрі страшніші?

Кожна справа має свої труднощі. Знайдуться навіть ті, хто заважатиме її виконати. Це можуть бути як зовнішні недоброзичливці, так і близькі люди. Для Неемії зовнішніми недоброзичливцями були Санваллат, Товійя, араби, аммонітяни і ашдодяни. Як тільки вони прочули, що стіни Єрусалима відбудовуються, то спочатку висміювали робітників, щоб ті зневірилися. Коли ж це не допомогло, вирішили фізично знищити їх. Неемія твердо стояв у своїх намірах, тому він не тільки підбадьорював своїх одноплемінників, але й продумав захист Єрусалима у разі інтервенції.

Внутрішньою перешкодою в справі відбудови стали незгоди між самими євреями. І ця внутрішня перешкода була небезпечніша, бо деморалізувала народ, відбирала духовні та фізичні сили.

Щоб усунути внутрішню перешкоду, Неемія йде на особисті жертви. Він докорив місцевій шляхті за їхню несправедливість до бідних і наказав: «Верніть їм зараз їхні поля, їхні виноградники, їхні оливки, й їхні доми та відсоток срібла, і збіжжя, виноградний сік та нову оливу, що ви дали їм у заставу за них!» (5:11).

Він скасував усі боргові зобов'язання щодо себе і своєї родини. Він не тільки не брав ніякої плати за своє намісництво, на відміну від попередників, але й вкладав свої кошти у відбудову Єрусалима. І все це він робив «через страх Божий», бо «робота направи мурів була тяжка на тому народі» (5:15,18).

Ось справжній патріотизм! Ось із кого мають брати приклад наші політики!

Ще однією внутрішньою небезпекою було найближче оточення Неемії, яке у своїх корисливих інтересах намагалося дискредитувати його.

У цьому були задіяні навіть пророки Шемая і Ноадія. І яка дисципліна потрібна була, щоб триматися Господа та Його волі, чути Його голос і розрізняти правду й неправду.

На дорозі до мети не обминути опору – як з боку людей, так і з боку плоті. Нашими «санваллатами» й «товійями» можуть бути не тільки відверті недоброзичливці, але й колишні друзі. Дехто відверто звинувачуватиме, висміюватиме, а дехто буде нарікати і вимагатиме більшої уваги – це зовнішні чинники.

Внутрішні – це наша плоть, яка, як пророки Шемая і Ноадія, пророкуватиме смерть, якщо ми не зупинимося, викликатиме замішання й страх. Тому так важливо дисциплінувати себе й бути готовим до труднощів.

Велика ціль духовної дисципліни

Служіння своєму народові, якому присвятився Неемія, дисциплінуючи себе й відкидаючи будь-який власний інтерес, не обмежилося тільки відбудовою мурів Єрусалима і його брам, воно вилилося в реформу громадського життя всіх євреїв. Неемія навів порядок в Єрусалимському храмі, вичистив його комори від чужих речей і наповнив їх десятинами, що дало змогу відновити служіння священників і левитів.

Деморалізований після вавилонського полону народ перестав дотримуватися Мойсеєвого Закону, тому Неемія запровадив його публічне читання: «І читали в книзі, у Божому Законі виразно, і вияснювали значення, і робили зрозумілим читане» (8:8). У результаті народ покаявся у своїх гріхах, став дотримуватися суботи й інших свят, відмовився від шлюбів із язичниками і зрікся всякого ідолопоклонства.

Тобто Неемія з Божою допомогою впорядкував громадський та релігійний побут свого народу, дисциплінував його згідно з Законом. Відтоді євреї вже не відступали від Бога.

Так само підкорив себе меті пізнання Ісуса і виконання Його волі апостол Павло: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа… прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене… забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:7-14).

Сам Ісус «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...» (Фил. 2:7-8).

Тож там, де є мета, має бути й дисципліна.

Василь Мартинюк.

ЯВЛЕННЯ ДУХА І СИЛИ

«І слово моє й моя проповідь не в словах переконливих людської мудрости, але в явленні Духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!» (1 Кор. 2:4).

Для кожного служителя, який проповідує Євангеліє, це не прості слова. Слово, яке має силу, впливає на людей і приносить результат. Те ж слово, яке не має сили, не приносить жодного плоду. І апостол Павло чітко усвідомлював, що його служіння, його праця, його ревність та жертовність спрямовані не на те, щоб показати себе людям, а на те, щоб принести плід для Царства Божого.

«Для всіх я був усе, – казав він, – щоб спасти бодай деяких» (1 Кор. 9:22).

Що має на увазі Павло, коли говорить про явлення Духа? Зазвичай, явлення – це щось непостійне, щось, що не належить тому, хто проповідує, але те, що впливає на його життя та служіння.

Слово «явлення» часто використовується в Біблії, і саме ті моменти, коли воно відбувалося, – найяскравіші моменти Священного Писання.

Явлення відбулося тоді, коли був побудований храм Соломона і багато людей зібралося біля нього. Коли ж священники почали виконувати заповідані їм обряди, раптом з'явилася слава Божа. Цього не планував Соломон, цього не чекали священники. Вони мали свій план і виконували доручене служіння. Але в усі їхні програми, плани і церемонії прийшла Божа слава. І змінилося все.

Коли Господь привів Свій народ до гори, де давав їм Закон, з'явилася Божа слава. І Мойсей, і народ виконали певні інструкції, вони по-своєму уявляли, як все має відбуватися, але настав момент, якого вони не чекали, і він не входив у їхні плани, – зійшла Божа слава: гора почала двигтіти, з'явилися громи та блискавки, і весь народ затремтів, бо все це було дуже неочікувано.

Я не раз запитував Господа: «Як Ти реагуєш на моє служіння?». І переконався, що важливим показником схвальної реакції Бога на мою працю є не моє знання тієї чи іншої теми, не моє вміння викласти думку, а те, як Бог являє Свою силу та славу, підтримуючи мене.

Ми проповідуємо, говоримо якесь слово, навчаємо, докоряємо, радимо, молимося і чекаємо плоду. І слово, а особливо Слово Боже, здатне до плодоношення. З перших сторінок Біблії ми читаємо, що Бог сказав – і сталося.

Іноді люди не хочуть слухати нас або ж агресивно реагують на ті чи інші слова. І апостол Павло, напевно, також стикався з такими ситуаціями. Бо часто почувався «у немочі, і в страху, і в великім тремтінні» (1 Кор. 2:3).

Чи можуть страх, неміч і тремтіння породити щось сильне? Павлові це вдавалося, бо він знав, що людська частина його служіння має перебувати саме в такому стані.

І тоді він бачив Божу силу і явлення Духа.

Сучасний служитель – не просто освічена, інтелектуальна людина. Це людина, яка знає, коли приходить явлення Духа і сили. Щонайменше так має бути. Такі служителі мають результат і успіх, перебуваючи в глибокій покорі перед Богом. Людський фактор не настільки важливий. Але коли приходить явлення Божої сили – усе змінюється.

Думаю, кожен служитель пам'ятає не один момент, коли він був не готовий щось говорити, якось служити людям, тому що сам був немічний. Та коли сходила Божа сила, починало щось відбуватися. Приходив Святий Дух і починав вливатися у твою немічну посудину.

Але чи можемо ми якимсь чином впливати на явлення Духа? Зрозуміло, наш обов'язок – виховувати в собі смирення та послух Богові. Але що ще потрібно для того, щоб у служінні бачити явлення Духа та сили?

Відповіддю на це питання можна вважати відомий уривок з Євангелія від Матвія: «А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6).

Фраза «Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» привернула мою увагу, і я відчув, як Дух Святий заговорив у моє серце: «Твоє явне, тобто те, що бачитимуть у твоєму служінні інші люди, залежить від твого таємного, на яке дивиться Господь». І я зрозумів: у житті кожного з нас є таємна частина наших стосунків з Богом, наших намірів, нашого посвячення і наших пошуків.

Я за те, щоб у нас було достатньо освічених служителів, але в духовній частині нашого служіння не це визначає нашу роль. Головними тут є наші мотиви, котрі мало кому відомі, але їх знає і бачить Господь. Він бачить нашу ревність за Ним, знає, скільки часу ми проводимо у молитві,скільки зусиль ми докладаємо для богошукання.

У Книзі Даниїла, якого Бог називає улюбленим мужем, сказано, що «поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом». Це рішення у серці було тим таємним, про що знали лише Даниїл і Бог. І коли Господь побачив те таємне, то звершив явне в житті цього мужа. На початку свого життя він був простим бранцем, але став видатною людиною, яку шанували і до думки якої дослухався навіть цар. Він мав вибір і, обравши правильне таємне, явно став великим Божим служителем.

Ми живемо у дуже відповідальний час, бо дні останні, і вони будуть супроводжуватися важкими обставинами. Наш інтелект може слабнути, освіти може бракувати, якихось моральних сил також може не вистачити. Світ ставатиме дедалі агресивнішим до нас, вишукуючи щораз тонші форми впливу. Але те, що дасть нам змогу протистояти витонченому обману цього світу, те, що може зробити нас впливовими і слово наше – діяльним, це явлення Духа і сили.

Ми не можемо його замовити, не можемо сказати: «Господи, ось я сьогодні буду проповідувати третім на ранковому служінні, будь ласка, дай мені це явлення!». Ні, це походить від Бога незалежно від нашого бажання, хоча, звичайно, ми просимо про це, молимося і чекаємо відповіді від Бога.

Бог набагато більше, ніж ми цього хочемо, бажає явити Себе. Він посеред нас і шукає можливості явити Свій Дух, Свою сутність і Свою силу. Але Він – Серцезнавець і знає наше таємне.

«Ти хочеш Мого явлення? Але ж Я знаю, про що ти думаєш, що в тебе на першому місці, – каже Він. – Я знаю, що ти любиш понад усе, навіть більше, ніж Мене». І коли Господь у твоєму серці не на першому місці, то Він, хоч і готовий, як люблячий Батько, діяти, готовий проявлятися через тебе, не буде робити цього. Бо наше приховане, нікому не помітне, добре продумане й прагматичне впливає на нас і не завжди на нашу користь.

Хай ніколи наше таємне не відділяє нас від Божої сили! Хай наше таємне відкриває Божі джерела і дає свободу Божому Духові та Його силі у нашому житті! Тоді проповідь буде глибокою, вплив – реальним і праця результативною.

І нас не бентежитиме лукавство часу, не тривожитимуть упередження суспільства, в якому ми живемо, не хвилюватимуть усі ті підступні плани, котрі визрівають у розумі людей, бо Той, Хто в нас, сильніший від того, що у світі. Він сильніший від усіх стихій, і все, що відбувається у світі, – в Його руках і Його волі.

Олександр Бабійчук.
Єпископ.

Богдан Бондаренко
Пастор церкви «Живий потік»
США

ВЕДЕНІ ДУХОМ БОЖИМ

Ми живемо на основі почутих думок. Чуємо – і вирішуємо, підходить нам це чи ні, згодні ми з цим чи не згодні, і вже на основі цього діємо.

Однак у віруючих людей має бути дещо більше, ніж просто орієнтація на основі почутої думки. Віруючі люди повинні керуватися не лише думкою, а відкриттям, котре стоїть набагато вище, ніж просто думка.

«Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14; у новому перекладі – «ті, хто керується Духом Божим»).

Перше питання, яке кожному з нас варто задати собі, – чи належимо ми до числа людей, котрими керує Дух Божий? Чи можу я весь свій християнський стаж, свій християнський досвід віднести до цього місця Писання і сказати, що це працює в моєму житті?

Чи, може, варто чесно визнати перед Господом (бо приховувати від Нього щось просто немудро), що це в моєму житті чомусь не працює. Я не зовсім розумію, як так жити.

Подумаймо: що би мало статися в нашому житті, щоб ми стали читати Біблію більше і молитися більше, щоб ми стали менше плотськими, а більше – духовними.

Чим сьогодні водяться люди? Що керує їхніми мотивами?

Думка

Людьми рухає думка. Криза спонукує думати більше, різкі переміни мотивують до пошуків виходів і шляхів. І часто під час кризи, переполоху, хаосу люди керуються думкою.

Нині для багатьох керівництвом стали інтернет і соціальні мережі. Сьогодні як ніколи зросла кількість блогерів і влогерів. Це стало найпопулярнішою професією сьогодення. Тому що ці люди реально впливають на думку багатьох і багатьох людей. Але, видаючи ту чи іншу інформацію, вони не несуть за це абсолютно ніякої відповідальності.

Усі ці теорії змов, конспірології, фейкових новин просто заполонили ефір. Безліч неперевіреної, неправдивої інформації. Тому треба бути дуже пильними, розуміючи, кому ми довіряємо, хто нами керує.

І особливо це стосується віруючих людей. Бо сьогодні YouTube став популярнішим за Біблію. Це океан, в якому можна отруїтися і втопитися.

Різні періоди життя кидають різні виклики. Одним із найбільших викликів для нас сьогодні стала інформаційна перенасиченість, свого роду перевантаження і навіть вибух мозку. Інформації стільки, що від неї втомлюєшся, і все, що нам кидають на телефон, переглянути практично неможливо. Іде масована атака на наш мозок. Особливо коли, пропонуючи щось переглянути, додають: «Це відео незабаром видалять», «Поширюйте це сьогодні»…

Хто нас веде, хто нами керує? Біблія каже, що це має бути Дух Божий.

За часів СРСР багато людей довіряли телевізору. Сьогодні ще більше людей довіряють інтернету. І це явище особливо помітне у час пандемії коронавірусу.

Хтось почав скуповувати продукти, хтось вирішив переїхати в іншу місцевість… Людьми керують певні думки. Думки поширені, неперевірені, думки, які видаються за відкриття.

Тому так важливо розібратися, чим ми ведені у своєму житті. Хто нами керує: нав'язана звідкись думка чи особисте відкриття?

Згадаю один показовий випадок, коли на початку пандемії люди почали масово ділитися роликом про корисність імбиру. Взагалі-то, вживання імбиру було корисним і до епідемії. Але тут до всього іншого радили ще й прив'язати імбир мотузочкою до одягу і носити його скрізь. І що ви думаєте – дехто навіть із віруючих людей взявся це робити.

Та тут комусь спало на гадку перевірити джерело цієї інформації. І виявилося, що чоловік, чиї поради так активно поширювалися навіть серед віруючих людей, – кришнаїт. Адепт лжерелігії.

І таких випадків за цей час не бракує. Це проблема, коли ми починаємо живитися всякого роду інформацією, ділитися нею з іншими, спонукувати друзів передивитися те чи інше. Що нами керує?

Якщо в нашому єстві немає ведення Духом Божим, немає розрізнення, ми можемо натрапити на лжевчення і будемо живитися ним. І це впливатиме на наше життя.

Ось чому питання про те, ким ми ведені, сьогодні постає дуже гостро. Лише Слово Боже – абсолютна, істинна правда.

Пророцтва

Дуже популярними нині стали пророцтва. І тут теж можна впасти в крайнощі. Одні вважають, що пророків сьогодні немає. Мовляв, вони були в часи апостолів, але не сьогодні. Інші ж слухають все підряд, не перевіряючи і не розмірковуючи.

Повністю відмовитися від пророцтв – неправильно, тому що хоч є лжепророки, але є й істинні. Коли людина зовсім не має внутрішнього ведення від Бога, і Дух Божий нею не керує, вона буде бігати по пророках, читати і пересилати всяку інформацію від них.

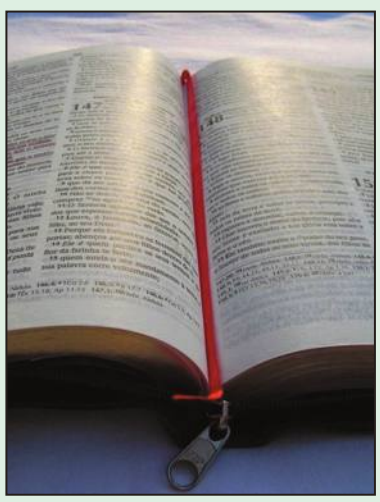

Мій батько називав цей симптом духовними лінощами. Людина сама копати не хоче, сама отримувати від Бога, налагоджуючи з Ним тісний зв'язок, не хоче.

Я вірю, що і сьогодні Бог промовляє, і сьогодні є істинні пророки, які вказують на орієнтир в цьому житті. Один із них – Давид Вілкерсон. Він передбачив землетрус в Японії ще в 70-х роках минулого століття. Попереджав про узаконення одностатевих шлюбів ще тоді, коли в такий абсурд повірити було просто неможливо. І це сталося.

Такі пророки є і сьогодні. Тому в Писанні й написано не гордувати пророцтвами. Але написано також розмірковувати над ними. Особливо в такий період, як наш, коли пророцтва помножилися разів у п'ять.

«Не гордуйте пророцтвами! Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Стережіться лихого в усякому вигляді» (1 Сол. 5:19-22).

Як їх досліджувати? Перевіряти! «А пророки нехай промовляють по двох чи по трьох, а інші нехай розпізнають» (1 Кор. 14:29).

Принциповий підхід до будь-якого пророцтва – розпізнавати. Не спішити приймати. Не спішити пересилати іншим те, що вам понасилали. Потрібно розібратися, думка це чи відкриття. А може, думка, яку видають за відкриття. Ось чому так важливо сьогодні бути веденими Духом Божим. Бо лише такі дітьми Божими назвуться.

Я більше довіряю тим пророкам, які передбачили щось до кризи, а не під час неї. Так, як пророк Агав, коли прийшов і сказав: «Буде голод» (див. Дії 11:28). Оце слово від Бога – чітке, ясне, його легко можна перевірити.

Отриману інформацію завжди треба звіряти зі Словом Божим. Це абсолютний авторитет і непохитна істина.

Потрібно розпізнавати, досліджувати почуту інформацію, шукаючи ведення Божого у своєму єстві, тому що діти Божі ведені Духом Божим. Якщо духовний імунітет сильний, людина здатна розібратися, зорієнтуватися.

Але чому Бог не попередив нас, що у світ прийде така глобальна криза? На мою думку, одна з причин цього – те, що люди завжди хочуть знати майбутнє. Навіть невіруючі.

Але для чого вони хочуть це знати? Відповідь дуже проста: щоб його контролювати. Або хоча б якось вплинути на нього, якщо воно не сподобається.

І мені здається, що Бог наче навмисне допускає такі свого роду репетиції, щоб людина знала: не все під її контролем. Так прийде Христос – саме таким чином. Несподівано. Як злодій уночі.

Для нас сьогоднішня ситуація – просто репетиція. Щоб ми навчилися довіряти і повністю надіятися на Ісуса.

Писання застерігає: «Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилось у світ» (1 Ів. 4:1). Уже з'явилось. Тому так важливо пильнувати і керуватися внутрішнім веденням Божого Духа.

Страх

Багато людей сьогодні водяться страхом. І часто це навіть допомагає їм наблизитися до Бога – у часи потрясінь і кризи люди масово йдуть до церкви. Онлайн-служіння однієї американської церкви переглядало півтора мільйона людей. На землі немає залу, здатного вмістити таку кількість.

Проте це не надовго – страх не здатний допомогти зберегти стосунки з Богом. Рух назустріч Богові зникає, коли зникає страх.

Та люди, ведені Духом Божим, на молитву ходять не через коронавірус. Не через страх голоду. Вони ведені не думкою, не страхом чи потрясінням. Вони мають відкриття: «Тож пильнуйте і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським» (Лк. 21:36).

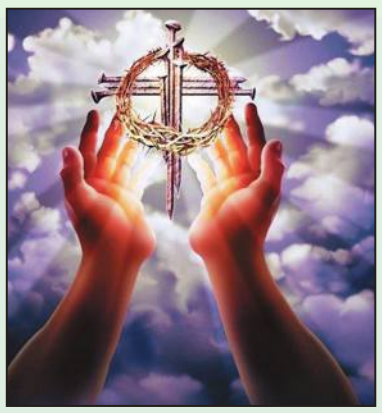

Ось що треба робити віруючим людям – пильнувати і молитися. Завжди, а не лише в час кризи.

«… Бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва, Отче!» (Рим. 8:15). Не страхом керуються діти Божі, а Духом Божим, тому що прийняли Дух синівства.

Головна проблема нашого християнства – це внутрішня неготовність і навіть певною мірою нездатність бути веденими Духом Божим. Неготовність до приходу Христа і до зустрічі з Ним. Люди більше готові городи копати, гроші заробляти. Люди сьогодні настільки живуть земним, що не надто раді перспективою повернення Ісуса.

«Увіходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, – і нею багато хто ходять. Бо тісні ті ворота і вузька та дорога, що веде до життя, – і мало таких, що знаходять її» (Мт. 7:13-14).

До групи яких людей належимо ми? Так хочеться, щоб усі ми, наші діти і рідні увійшли в число тих небагатьох.

Чудеса

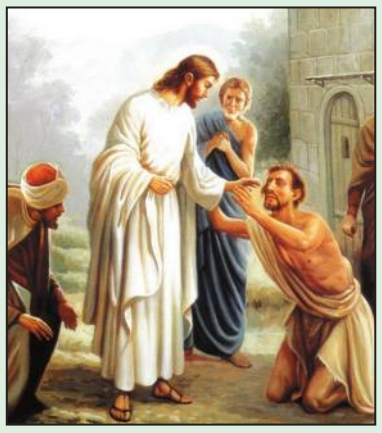

Ще одне ведення – чудеса. «Боже, якщо Ти мене зцілиш, я буду Тобі служити». «Якщо цей покійник воскресне, я повірю, що Бог є».

Я глибоко вірю, що і сьогодні Бог – це Бог чудес, і Він може абсолютно все. Він може зціляти хворих і воскрешати покійних. Але не чудеса повинні водити нас у вірі.

«… Багато хто ввірували в Його Йменння, побачивши чуда Його, що чинив. Але Сам Ісус їм не звірявся, бо Сам знав усіх і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, – бо знав Сам, що в людині було» (Ів. 2:23-25).

Ісус знав, хто чим водиться. І сказав, що блаженніші ті, хто не бачив, але ввірував.

Нам здається, що якби в нашій церкві почалися чудеса, люди масово повалили би до Бога. Я зовсім не проти чудес, але розумію, що це не та мотивація, яка наближає до Бога.

Приклад – історія з Мойсеєм і виходом ізраїльського народу з Єгипту. Єгипетські кари, перехід моря по суші, інші надприродні чудеса, яких євреї побачили в той період більше, ніж будь-яка інша нація на землі.

І через три дні після переходу моря – всього лише три дні! – почалося нарікання на Мойсея і на Бога.

Стержень – не в чуді. Ні чудо, ні страх, ні нав'язані кимось думки до Бога не приведуть.

Ми ведені Духом Божим. Ми народжені від Бога.

Потреба

Часто люди ідуть до Бога, тому що їх притиснуло життя. І вибору більше нема. Ісус сказав таким людям: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились» (Ів. 6:26). Фізична потреба – уся їхня мотивація.

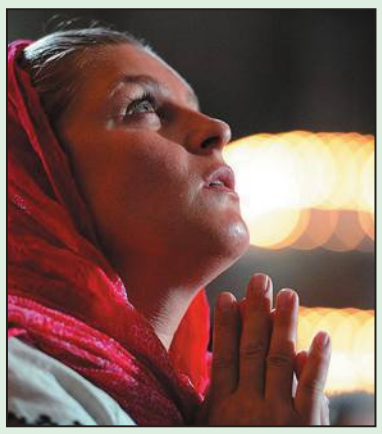

Далі Ісус говорить пильнувати не про земне, «не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя» (Ів. 6:27).

Земні потреби не повинні бути в фокусі земного життя. А деякі прийшли до Бога через гуманітарну допомогу. Прийшли бо варіантів більше ніяких не залишилося. Люди ведені потребою, а Бог очікує іншого.

Ведені Духом Божим

Духом Божим повинні водитися всі віруючі люди. Це глибина. Це справжня ціль.

Коли мотиви – не споживацькі. Коли ти любиш Бога за те, Ким Він є, а не за те, що Він тобі дає.

Веденими Духом Божим можуть бути лише народжені згори люди. Коли Никодим прийшов до Ісуса, то сказав, що такі чудеса, які творить Ісус, ніхто більше не здатний творити. Проте Ісуса це не вразило. Він каже: Никодиме, ти взагалі не розібрався в цьому житті. Не на цьому все тримається.

Слава Богу за Його милість – Він чинить чудеса в нашому житті. Але не це – наш фокус. Коли від Ісуса Ірод вимагав чудес, Він не зреагував. Він хоче, щоб наші стосунки базувалися на чомусь іншому – не на чудесах.

Чим водитеся ви, дорогі брати і сестри? Варіантів відповіді п'ять: думкою; страхом; чудесами; потребою; Духом Божим.

Що має статися в вашому житті, щоб ви почали більше читати Біблію і більше молитися? Що змусить нас більше вкладати в духовне життя?

Відроджені від Бога люди непохитні. Вони не залежать від кризи і від зовнішніх факторів. Вони ведені Духом Божим. Вони перебувають в Бозі і Його Слові. І їх дух стає чутливим до Духа Божого. Вони починають розуміти, що від Бога, а що – ні. Вчімося цього. Шукаймо цього.

У БОГА ВСЕ ПІД КОНТРОЛЕМ

«У в'язниці ми мали більше свободи, ніж на волі»

В Ірані християнам заборонено ділитися своєю вірою, проводити церковні служіння мовою фарсі і випускати християнську літературу. За порушення цих вимог і за відвідування підпільних домашніх церков загрожує арешт.

Маріям Ростампур і Марзія Амірізаде народилися в мусульманських родинах Ірану і прийняли християнство у 2000 році. Познайомилися вони в Туреччині під час вивчення основ християнства, і коли повернулися в Іран, почали роздавати Нові Заповіти в Тегерані та інших містах.

Вони заснували на своїй квартирі дві домашні церкви: одну для молоді, другу – для повій. Отримавши тисячі Євангелій, які контрабандою ввіз у країну один пастор з Лондона, вони розносили їх у рюкзаках по нічних кварталах і вкидали в поштові скриньки.

«Слава Богу, нас ніхто не зупиняв, і ми змогли поширити 20 000 Нових Заповітів у різних частинах Тегерану», – розповіла Марзія Міжнародному Християнському Концерну (ICC).

Ведені Святим Духом, дві молоді жінки сміливо роздавали Євангелія в торгових центрах. Та в результаті доносу у 2009 році їх заарештували, обшукали, вилучили з квартири всі Біблії, фільми про Ісуса та всю християнську літературу.

«Ми обнялися на прощання, думаючи, що це наш останній день на землі. Ми не знали, що робити, були дуже налякані і навіть не знали, як просити Бога нам допомогти, тому що молитися на фарсі нам не дозволяли. Але коли нам стали загрожувати фізичними

тортурами, ми почали молитися мовами. Ми славимо Бога за цей дар – бо побачили, як у тяжкі хвилини Дух Святий зміцнював нас», – згадує Марзія.

У в'язниці вони побачили багато людей, яких ніколи не сподівалися там побачити: шанованих, інтелігентних юристів, журналістів, лікарів і студентів. Вони сиділи там лише за те, що їхні переконання уряд не схвалював. Особливо вражені вони були, побачивши дітей. Діти опинилися у в'язниці через злочини своїх матерів. Разом із в'язнями совісті сиділи вбивці та інші злочинці.

«Ми виявили дивну річ – у в'язниці ми мали більше свободи свідчити, ніж на волі. У нас було багато чудових можливостей поділитися своєю вірою з іншими в'язнями. Ми могли заговорити з ким завгодно, і ніхто не міг нас зупинити. На свободі ми довго молилися і просили Бога послати нам людину, якій можна було б засвідчити. А в тюрмі Евін ми могли говорити з усіма», – розповідала Марзія.

Якось один із охоронців почув, що вони розказують про Ісуса, і наказав замовкнути. На що вони відповіли: «Це не наша вина, а ваша. Це ви посадили нас сюди. Ув'язнені дуже допитливі і цікавляться, через що ми опинилися тут. І ми просто відповідаємо на їхні питання».

Жінки неохоче згадують про фізичний, психологічний тиск та інші спроби змусити їх відректися від віри в Ісуса. На все вони відповідали твердою заявою: «Ми любимо Ісуса і не відречемося від Нього».

Тим часом у світі розгорнулася кампанія за звільнення євангелісток. На адресу в'язниці посипалися тисячі і тисячі листів. І, на подив самих жінок, їх незабаром звільнили. Згодом вони були змушені покинути країну.

Подібно до патріарха Йосипа, ці молоді жінки не занепали духом через несправедливе тюремне ув'язнення і були вірні Божому покликанню навіть у тюрмі, відкривши багатьом в'язням суть свободи в Христі Ісусі.

CNL-News.

На фото: Марзія Амірізаде і Маріям Ростампур.

АМЕРИКАНСЬКІ ХРИСТИЯНСЬКІ ВИКОНАВЦІ ПРОВЕДУТЬ ГАСТРОЛІ У НОВОМУ ФОРМАТІ

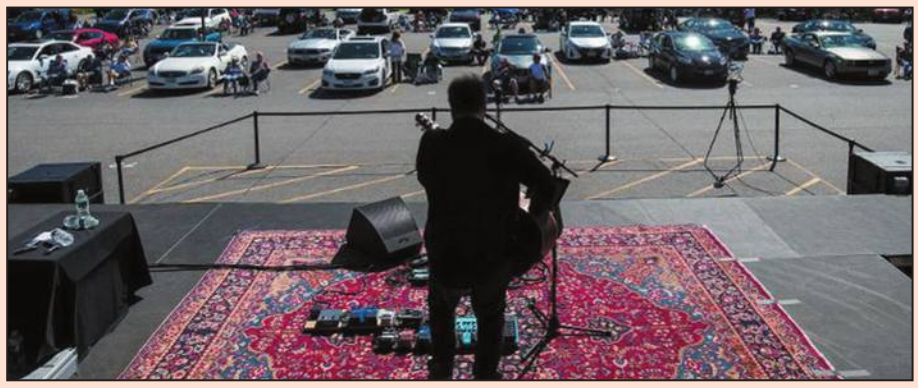

Відомі американські християнські співаки знайшли новий спосіб повернутися на гастролі після вимушеного скасування концертів.

Найпопулярніші виконавці сучасної християнської музики – гурт Newsboys United та співак TobyMac – повідомили, що планують літні гастролі в абсолютно новому форматі: музиканти виступатимуть на майданчиках просто неба. Живі концерти виконуватимуться на сценах у різних штатах, й одночасно транслюватимуться в кінотеатрах по всій країні.

Вокаліст гурту Newsboys United Майкл Тейт зазначив: «COVID-19 змінив усе наше життя, але завдяки цьому ми дізналися, що любов терпляча і добра. Тепер у нас є змога безпечно зібратися разом і висловити свою любов до нашого Творця, Який був із нами у ці важкі часи».

Про це повідомляє сайт Global Christian Support.

БОЙОВИКИ ВБИЛИ 27 ЧОЛОВІК У ХРИСТИЯНСЬКИХ СЕЛАХ

У результаті нападів озброєних бойовиків на мотоциклах у трьох селах в центральній частині Малі загинуло 27 осіб. Багато із загиблих були застрелені або спалені заживо, повідомляє The New York Times.

Ці напади відбулися протягом 24 годин, коли пастухи фулані вбили християнських фермерів-догонів. У селі Тілле вони вбили сім чоловік. Потім вбили ще 20 мирних жителів в селах Банкас і Коро.

Ці напади розпочалися після того, як джихадисти, пов'язані з Аль-Каїдою, взяли в облогу північну частину країни у 2012 році. Французькі війська відкинули бойовиків у 2013 році, але з того часу вони повернули собі цю територію і просунули вплив на Нігер і Буркіна-Фасо.

Малійська армія зазнала різкої критики за свою нездатність захистити цивільне населення, оскільки в останні роки почастішали випадки насильства. Одна з груп, яка веде статистику подій збройного конфлікту, повідомила про 90-процентне зростання числа жертв серед цивільного населення в Малі в першому кварталі 2020 року.

За даними «Аль-Джазіри», з 2013 року вбито 125 миротворців місії ООН в Малі. Малі займає 29-те місце в списку найнебезпечніших країн для християн, згідно зі списком всесвітнього спостереження за гоніннями Open Doors USA.

CNL-News.

ДЕРЖДЕПАРТАМЕНТ США: РОСІЯ РОЗПАЛЮЄ КОНФЛІКТ МІЖ ЦЕРКВАМИ В УКРАЇНІ

Уряд США засуджує залякування мусульманських та християнських релігійних груп російською окупаційною владою у Криму і закликає міжнародну спільноту звернути увагу на релігійні зловживання в Криму. Про це йдеться у звіті Державного департаменту США до конгресу на тему дотримання релігійних свобод у світі.

Зокрема, документ свідчить про те, що в Криму продовжують переслідувати та залякувати представників релігійних меншин, серед них – членів Української Православної Церкви, кримських татар-мусульман, Українську Греко-Католицьку Церкву, свідків Єгови.

Російські ЗМІ намагаються посіяти підозри та страх щодо певних релігійних груп, говориться в документі, зокрема щодо мусульман-кримських татар.

Російські ЗМІ часто змальовують їх як людей, причетних до ісламістських угруповань. «Окупаційна влада продовжує затримувати та ув'язнювати кримських татар, особливо якщо людей підозрюють у причетності до мусульманської політичної організації Хізб ут-Тахрір, яка заборонена в Росії, але легальна в Україні», – йдеться у звіті Державного департаменту США.

Державний секретар США Майк Помпео під час презентації звіту про релігійні свободи наголосив, що в Криму продовжуються переслідування представників релігійних меншин та регулярно порушуються права людини.

«З 2015 року Росія призвала на

військову службу тисячі мешканців Криму. А тих, хто не погоджувався, карали за кримінальними звинуваченнями. Росія мусить припинити репресії щодо тих, хто виступає проти окупації, звільнити несправедливо ув'язнених українців і повернути повний контроль над Кримом. Крим – це Україна», – зазначив Держсекретар США Майк Помпео.

На сході України не мають змоги зареєструватись більшість релігійних груп, які визнані українським законодавством. «Сили, контрольовані Росією, продовжують використовувати будівлі релігійних меншин як військові установи», – зазначається у звіті.

Росія продовжує використовувати дезінформацію, щоб розпалювати конфлікт в Україні між Церквами, – звітують у Державному департаменті США.

У документі йдеться також про те, що загалом в Україні зменшилась кількість випадків антисемітизму порівняно з попередніми роками. Проте доповідачі зауважують, що розслідування щодо антисемітського вандалізму в Україні зазвичай закінчуються безрезультатно. Має місце також дискримінація релігійних меншин на місцевих рівнях, пише звіт, зокрема, коли йдеться про виділення земель для будівель релігійного призначення.

slovoproslovo.info.

«МИ БУЛИ ГОТОВІ ЗАСТОСУВАТИ ГАЗ». ШЕРИФ СМІТФІЛДА РОЗПОВІВ, ЯК ОДНА МОЛИТВА ЗАПОБІГЛА ЗАВОРУШЕННЯМ У МІСТІ

Поліцейські Смітфілда готувалися дати відсіч протестувальникам і запланованому нападу на торговий центр, коли з натовпу вийшов хлопець і однією молитвою запобіг заворушенню.

«Ми були готові застосувати газ, – згадує шериф. – Але ця молитва за мить очистила вулицю».

Недільний протестний марш у Смітфілді (Північна Кароліна, США) закінчився зовсім не так, як очікували влада і поліцейські. На тлі подій в інших містах, де відбувалися зіткнення з поліцією і розграбування магазинів, події в Смітфілді пішли зовсім за іншим сценарієм. Шериф Стів Біззелл вважає це результатом прямого втручання Бога.

Коли протестувальники підійшли до будівлі міського суду, до них вийшли шериф, начальник поліції Кіт Пауелл, член міської ради Марлон Лі і мер Енді Мур.

Представники влади привітали присутніх: «Ласкаво просимо в Смітфілд. Ласкаво просимо в округ Джонстон. Ми розуміємо, чому ви тут, і згодні з тим, чому ви тут. Ми хочемо, щоб ваш голос був почутий, але зробімо це мирно», – розповів шериф Біззелл.

До цього моменту у шерифа була інформація про те, що готуються напади і пограбування: «Ми отримували телефонні дзвінки та електронні листи про те, що серед протестувальників була група людей, які планують напасти на торговий центр», – сказав Біззелл.

Після цього протестувальники пішли маршем вулицями, і все проходило відносно мирно. Але до моменту завершення ходи стало зрозуміло, що люди не збираються розходитися.

«Ми дали їм якийсь час, – розповів шериф Біззелл. – Але потім оголосили: «Хлопці, ви повинні піти з дороги. Це небезпечно для вас і перешкоджає руху автомобілів».

Та люди не поспішали розходитися. Тоді ми сказали, що якщо вони не підуть, нам доведеться застосувати сльозогінний газ. У повітрі зростала напруга, як раптом у натовпі появився темношкірий хлопець і голосно сказав: «Ей, я хочу помолитися за всіх вас».

Те, як події почали розгортатися далі, стало великою несподіванкою для всіх.

«На прохання цього чоловіка поліцейські і протестувальники взялися за руки, а він став молитися за них, – розповів Біззелл. – Після цього він так само голосно попросив всіх залишити вулицю, і всі пішли. Просто якась мить – і перед вами порожня вулиця!».

Шериф подякував хлопцеві, припускаючи, що він був пастором, але той відповів: «Я не пастор, я –людина, яка була послана сюди, щоб помолитися за цих людей».

Згадуючи, як все завершилося, шериф також розповів, що напоготові стояли броньована техніка і 107 правоохоронців, готових стримувати натиск натовпу, магазини спеціально закрилися завчасно, а поліцейські стояли біля кожного входу в торговий центр, чекаючи нападу.

«Цього вечора все закінчилося щасливо. Усі пішли додому в безпеці. Це було просто благословення, що все закінчилося так мирно».

За матеріалам inlight.news.

ПРОВІДНІ АМЕРИКАНСЬКІ НАУКОВЦІ-ВІРУСОЛОГИ: ВІРА ТА НАУКА МАЮТЬ ЙТИ ПОРУЧ

Віру та науку часто розділяють на протилежні табори, але провідні американські вчені радше схильні вірити в протилежне: віра та наука співпрацюють в моменти кризи.

Ось що заявляють топові науковці у сфері вірусології, які вірять в успіх співпраці науки та віри.

Френсіс Коллінз, директор Національного інституту охорони здоров'я, – відомий лікар-генетик, який відкрив низку генів, пов'язаних з різними захворюваннями, та керував проектом дослідження «геному людини» і заснував некомерційну організацію, орієнтовану на «налагодження гармонії між наукою та біблійною вірою».

Він сказав: «Я вважаю науку найбільш надійним способом вивчення природи, у тому числі і вірусів, але існують глибші питання, в яких наука безсила. Наприклад, вона не здатна дати відповіді на питання, чому існують страждання, у чому сенс життя, чи існує Бог, Який сумує разом з нами в важкий час тощо. І в цих питаннях я покладаюся на віру».

Ентоні Фочі, відомий лікар-імунолог, директор Національного інституту алергії та інфекційних хвороб, а з січня 2020 року – провідний член групи Білого дому, що займається пандемією COVID-19 у Сполучених Штатах, заявляє: «Я не дуже релігійна людина, але цінності, прищеплені в Християнській єзуїтській школі, допомагають моїй науковій діяльності».

Роберт Редфілд, відомий американський вірусолог, директор Центру контролю та профілактики захворювань, голова Агентства з питань токсичних речовин та реєстру захворювань, говорить, що його персональна віра та робота в галузі охорони здоров'я – це дві важливі, речі, які взаємно доповнюють одна одну.

«Одна з найважливіших властивостей віри полягає в тому, що з нею ви можете підходити до життя з точки зору надії – незалежно від того, з яким важким випадком маєте справу», – заявляє Редфілд.

Науковець також говорить, що для багатьох його колег-науковців, які перебувають на передовій в боротьбі з коронавірусом, їх особиста духовність у всіх її проявах залишається беззаперечним орієнтиром.

«Саме віра, – каже Редфілд, – допомагає під час найбільших криз».

Він згадує трагічну сторінку свого власного життя, коли внаслідок землетрусу в Гаїті у 2010 році загинув його син. Лише віра допомогла йому зорієнтуватися та продовжити жити.

Віра і наука не конфліктують у свідомості правдивого науковця, а доповнюють одна одну.

За матеріалами religionnews.com.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР УКРАЇНИ ВЗЯВ УЧАСТЬ У ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОМУ ТЕЛЕМАРАФОНІ «УКРАЇНА ЗА СІМ'Ю»

7 червня відбувся загальнонаціональний телемарафон «Україна за сім'ю», в якому взяли участь всі, хто вболіває за сім'ю: представники влади, дипломати, глави Церков та релігійних організацій, суспільні експерти, лікарі, психологи, політики, науковці, педагоги, лідери думок, представники просімейних організацій.

Програма телемарафону була насиченою. Крім виступів спікерів, звучали музичні номери, зокрема від переможців шоу «Голос України» Олександра Клименка та Антона Копитіна, інтерактивні конкурси, розіграші призів, спілкування з глядачами.

Особливим учасником телемарафону став Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль. Зокрема він сказав: «Сім'я – це оаза, де ми знаходимо відраду та підтримку, і це важливо зараз, у часи постійних викликів».

Денис Шмигаль привітав українські родини зі святом Трійці та подякував Церквам і священникам за активну соціальну роботу.

У свою чергу, глави Церков акцентували увагу на важливості підтримки інституції сім'ї з боку держави та суспільства.

Координатор Всеукраїнського Собору Олександр Турчинов наголосив: «Потрібно відновити в українському законодавстві термін людської статі, який практично зник. Треба припинити нав'язування суспільству і тим паче – фінансування державою гендерної ідеології. Нам треба перейти від розмов до створення державної установи, що повинна опікуватися сімейною політикою в Україні. Ну і, безумовно, конче необхідні потужні, реальні державні програми щодо підтримки молодих сімей, мотивації збільшення в сім'ях дітей, підтримки і правильного виховання дітей і української молоді».

Уповноважений Президента з прав дитини Микола Кулеба акцентував на відповідальності батьків у вихованні дітей і подякував тисячам сімей, які прийняли до себе дітей-сиріт, займаються їх вихованням і люблять їх.

Учасники марафону мали на меті привернути увагу суспільства та влади до моральних і духовних основ родини і шлюбу, які необхідні для гармонійного виховання та здорового розвитку дітей. Адже сім'я – це найвища цінність українського народу. Це основа міцної та процвітаючої держави.

У Резолюції загальнонаціонального телемарафону «Україна за сім'ю» учасники події наголосили на необхідності формування державної сімейної політики; на тому, що гендерна ідеологія не повинна впроваджуватися в законодавство України; на проблематиці комерційного сурогатного материнства та на інших важливих ініціативах щодо інституту сім'ї.

ПИСАНИНА – СРІБЛО, А МОВЧАННЯ – ЗОЛОТО!

Сьогодні люди часто мають справу не тільки з усним словом, але і з написаним. У соціальних мережах відбувається не менше словесних баталій, ніж у реальному житті.

У частині свого семінару «Християнин в епоху facebook» Лео Франк застерігає від неправильної поведінки не тільки язика, але й пальців, які приводять у рух клавіатуру.

Можна бачити чотири небезпеки, пов'язані зі словами – чи то написаними, чи сказаними – яких варто остерігатися.

Багатослів'я

Багатослів'я, або балаканина – це коли ми продукуємо багато слів.

«Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Пр. 10:19). Нема різниці, пишеш ти чи говориш.

Ісус Христос сказав ще більш радикально: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий і зо слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

Пустослів'я

Якщо багатослів'я – це слова, пов'язані між собою, то тут щось інше: ти ніби щось говориш, але в тому немає ваги, воно пусте.

«Стережися ж базікань марних, бо вони ще більше провадять до безбожності» (2 Тим. 2:16).

«Метою ж наказу є любов від чистого серця і доброї совісти та нелицемірної віри. Деякі, відступивши від цього, звернулись до марнослів'я…» (1 Тим. 1:5-6).

Лихослів'я

Про це написано так: «… І гидота, і марнословство або жарти, що непристойні вам» (Еф. 5:4).

У різних перекладах тут вживаються слова: «лихослів'я», «сміхотворство», «брудні жарти», «безсоромність», «дурні балачки». Це те, чого не повинно бути в нашій мові.

Злослів'я

Це найгірша небезпека – коли люди поширюють плітки, богохульства, наклепи, залякування, обмови…

Про це сказано в Писанні: «… уста їхні повні прокляття й гіркоти!» (Рим. 3:14).

Як протистояти небезпеці

Назви усіх цих небезпек містять у собі компонент «слово». Як же протистояти цій небезпеці?

Біблія говорить: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, та будує не все!» (1 Кор. 10:23).

Говорімо й пишімо так, щоб наші слова будували інших.

«Дехто говорить – мов коле мечем, язик же премудрих – то ліки» (Пр. 12:18).

Будьмо людьми, які лікують, приносять мир і добро.

У спілкуванні в інтернеті дуже багато банальності, неперевіреної та непідтвердженої інформації, а то і відвертої брехні.

І хто б міг подумати ще кілька років тому, що сьогодні, розмовляючи з людиною, уже через кілька хвилин можна буде визначити, читає вона новини на сайті «ru» чи на сайті «ua». Хто міг би подумати, що інтернет може так маніпулювати свідомістю навіть віруючих людей.

Інтернет нічого не забуває. Краще тричі подумаймо, перш ніж щось написати. Перефразувавши відому приказку, можна сказати: писанина – срібло, а мовчання – золото!

ПРОШУ ДО СТОЛУ

«І сказав Давид: «Чи є ще хто, хто позостався з Саулового дому? Я зроблю йому ласку ради Йонатана». А при Сауловім домі був раб, а ім'я йому Ціва. І покликали його до Давида, а цар сказав йому: «Чи нема вже кого з Саулового дому, щоб я зробив йому Божу ласку?». І сказав Ціва до царя: «Є ще син Йонатанів, кривий на ноги». І сказав йому цар: «Де він?». А Ціва відказав цареві: «Ось він у домі Махіра, Аммиїлового сина, в Ло-Деварі». І цар Давид послав, і взяв його з дому Махіра. І прийшов Мефівошет, син Йонатана, Саулового сина, до Давида, і впав на обличчя своє й поклонився. І сказав йому Давид: «Не бійся, бо справді зроблю тобі ласку ради батька твого Йонатана і зверну тобі все поле твого батька Саула. А ти будеш завжди їсти хліб при моєму столі». А той уклонився й сказав: «Що твій раб, що ти звернувся до такого мертвого пса, як я?». А цар кликнув до Ціви, Саулового слуги, і до нього сказав: «Усе, що було Саулове та всього його дому, я дав синові твого пана. І будеш працювати йому на землі ти й сини твої та раби твої. І будеш приносити з урожаю, і буде хліб для сина твого пана, і він буде його їсти. А Мефівошет, син пана твого, буде завжди їсти хліб при моєму столі» (2 Сам. 9:1-10).

Мефівошет – людина з непростим іменем і непростою долею. Походив він із роду царя Саула. Його батьком був син Саула Йонатан. Мефівошет народився в палаці, мав стати принцом, можливо, і спадкоємцем престолу. Але в п'ятирічному віці хлопчик став сиротою. Його дід і батько загинули на полі бою. Ситуація в країні докорінно змінилася. Царем став Давид, якого дід Мефівошета жорстоко переслідував. І коли відбувалася та битва з филистимлянами, у результаті якої хлопчина осиротів, його няня, почувши, що військо царя Саула відступає, вхопила хлопчика і стала втікати з царського палацу, щоб врятувати його. Він випав з її рук і зламав обидві ноги, залишившись інвалідом на все життя.

Весь час він жив під тінню того «чорного дня» – дня, коли став сиротою і калікою. Цьому чоловікові було за чим жалкувати, було що оплакувати. Йому було за що жаліти себе і нарікати на долю.

Невідомо, як Мефівошет опинився в місті Ло-Деварі. Це було небагате місто в пустелі. Воно й назву мало відповідну – «місто без пасовиськ». Там його прихистив один добрий чоловік. Ми не знаємо, скільки років Мефівошет жив там, але коли натрапляємо на згадку про нього, то він уже мав сина, тобто це був дорослий чоловік, який мав свою сім'ю.

І в якусь мить цареві Давидові спадає на думку знайти нащадків Йонатана. Він дізнається про Мефівошета й посилає до нього своїх воїнів. Що міг подумати син Йонатана, побачивши озброєних людей, які принесли йому вістку про те, що цар кличе його до себе. І це той цар, який ще пам'ятає, як дід Мефівошета гнав його; який знає, що нащадки Саула не мають права успадковувати трон, бо Бог забрав царство від дому Саула.

Думаю, Мефівошет дуже хвилювався. Але він устав і пішов з Ло-Девара до Єрусалима. Пішов у невідомість, не знаючи, що його чекає. І зустріч з царем змінила все його життя.

Що ж зробив цей чоловік для того, щоб його доля докорінно змінилася? Я зауважив три уроки, якими хотів би поділитися.

Урок перший: не залишайтеся в Ло-Деварі

У кожного з нас може бути свій Ло-Девар – місце, де ми зупинилися, застрягли й оплакуємо те, що нам не вдалося зробити. Це місце без пасовиськ, де про нас забули. Це не просто населений пункт – це позиція серця, спосіб мислення. Це усвідомлення того, що ось тут я зазнав поразки.

Мефівошет мав багато причин жаліти себе. Але звернімо увагу на один момент. Саме ім'я «Мефівошет» означало «той, хто бореться з соромом». Насправді в нього було два імені. Перше, Мерів-Баал, напевно, було дане при народженні. А ім'я Мефівошет він вже отримав згодом, коли в його життя прийшло так багато біди. Але цей чоловік не здавався. Він вірив, що це ще не кінець, і сподівався, що одного разу його життя зміниться. Він боровся з соромом, який прийшов у його життя.

Жаліючи себе, ми можемо звинувачувати інших людей, у яких все склалося краще. Але я закликаю: вибирайтеся зі свого Ло-Девару – з того місця, де ви жалієте себе. Прийміть рішення: що би не сталося, я не буду оплакувати себе, я зміню щось у своєму житті.

Можна звинувачувати кого завгодно, а можна взяти відповідальність на себе, визнати свою проблему і рухатися вперед.

В одній сім'ї, де виховувалося двоє синів, батько був пропащим алкоголіком. Один син теж став алкоголіком, а другий зовсім не вживав алкоголю. Коли в того, хто сильно випивав, запитали: «Чому ти п'єш? Твій батько був алкоголіком, і ти знаєш, як це погано», він відказав: «Ви самі відповіли не це питання: мій батько був таким – і я став таким». Коли ж у другого сина запитали, чому він не п'є, той відповів: «Мій батько пив, і тому я вирішив, що не візьму алкоголю до рота».

Однакові обставини, однакова ситуація, але все в житті залежить від рішення людини.

Ще розповідають, що послали одного менеджера з продажу взуття в Африку, щоб розвідати попит і пропозицію. Він зробив висновок: «Тут взуття не потрібне, бо в Африці всі ходять босі». Відправили іншого, і від нього приходить телеграма: «Терміново надсилайте взуття, тут всі ходять босі!». Так різні люди по-різному дивляться на одну й ту ж ситуацію.

Вийдіть зі свого Ло-Девару. Бог не може вас благословити, доки ви там сидите. Потрібно змінити мислення, змінити позицію серця, і хай навіть накульгуючи, крок за кроком рухатися до кращого.

Урок другий: займіть своє місце за столом

Мефівошет пройшов близько 20 км, щоб прибути до царя. Він не знав, що його там чекає. Але, зустрівшись із царем, почув: «Мефівошете, я хочу виявити тобі милість!». Давид вчинив ласку Мефівошету в Ім'я Боже, повертаючи йому землю його батька і місце за своїм столом.

Мефівошет вже сидів колись за царським столом, але це було так давно. Тепер за царським столом сиділи інші принци та принцеси – діти царя Давида – у вишуканому одязі, з поважною поставою. Мефівошет відвик від такого. Як він почувався в атмосфері щасливих людей, які жили в достатку? Він міг почуватися непримітним, як сіра миша. Але він мав право перебувати за тим столом, бо так звелів цар.

Коли ми приходимо до Бога, це не означає, що вмить стаємо відповідними тому покликанню, яке Він має для нас. Але поступово воно приходить у наше життя, якщо ми займаємо своє місце за царським столом.

Я не раз чув історії про усиновлених дітей. Ці діти вже прийшли в дім нових батьків, мають їхнє прізвище, їдять за їхнім столом, але вони ще не знають, як поводитися в цьому домі. І за інерцією продовжують, як в інтернаті, ховати хліб під подушку. Тому батькам доводиться пояснювати, що дитина має повне право прийти на кухню і взяти все, що захоче і коли захоче. Але потрібен час, щоб дитина змінилася.

Коли ми прийшли в Царство Боже, треба позбуватися менталітету «бідного» родича. Ми в Царстві Божому на законних правах. Бог – Той Самий, що був у часи пророків, апостолів, інших мужів віри. Він Батько і пастора, і простого члена церкви. Ви маєте право зайняти своє місце за столом, тому що це право дав вам Господь.

Урок третій: не хвилюйтеся про майбутнє

Відколи ви отримали відкриття, що ви – Божа дитина, перестаньте хвилюватися про майбутнє. Потрапивши за царський стіл, Мефівошет міг назавжди забути, що таке тривога про хліб насущний. Він не думав, яким буде меню на сьогодні. Він їв те, що йому приготували. І знав, що на його столі завжди буде пожива, тому що це був стіл самого царя.

Він зайняв це місце не тому, що заслужив на нього чи щось зробив, щоб отримати його. Ні, просто цар дав йому на це право.

Ми так само отримали право на місце за царським столом. Якщо ми не займаємо його, то це наші проблеми й наш вибір. Та ми завжди маємо право прийти до царського столу. І навіть коли в країні криза, у домі царя їжа буде завжди. І якщо ви – дитина Небесного Батька, ви не будете метушитися чи тремтіти від страху. Рівень нашої впевненості не буде визначатися курсом долара.

Біблія ніде не обіцяє, що всі будуть їздити на крутих автомобілях. Не гарантує, що всі стануть мультимільярдерами. Але хліб насущний Бог нам обіцяв. І Він виконає Свою обіцянку.

У Біблії не раз розповідається про те, що Божі люди жили незалежно від законів і обставин, якими керувалися люди цього світу. Ісак сіяв тоді, коли довкола панував голод. І хоча ніде не було врожаю, він зібрав у стократ. Йосип у часи голоду мав можливість прогодувати всю країну, продаючи зерно, яке заготував, отримавши відкриття від Бога.

А як Мойсей прогодував три мільйони людей у пустелі? Дуже просто: з неба падала манна. Випадок з життя пророка Іллі ще більше дивує. Йому приносили їжу «офіціанти в чорних фраках», послані від Бога. Навколо біда, а його основні потреби були задоволені дивним чином.

Цар Давид пише: «Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили» (Пс. 36:25).

І ще: «Ось око Господнє на тих, хто боїться Його, хто надію на милість Його покладає, щоб рятувати життя їхнє від смерти, і щоб за час голоду їх оживляти! Душа наша надію складає на Господа, Він наша поміч і щит наш» (Пс. 32:18-20).

А у Приповістках сказано: «Не допустить Господь голодувати душу праведного, а набуток безбожників згине. Ледача рука до убозтва веде, рука ж роботяща збагачує» (Пр.10:3-4).

Чи потрібно працювати? Звісно. Чи треба докладати зусилля? Треба. Потрібно робити все, що залежить від нас. Але коли довкола відбуваються події, які від нас не залежать, не треба піддаватися паніці. Просто приходьмо щодня до Бога й кажімо: «Хліба нашого щоденного дай нам на сьогодні». І якщо буде потрібно, із неба падатиме манна або ворони приноситимуть нам їжу – у нашого Бога є сила і для цього.

Микола Савчук.

ПОМЕРТИ, ЩОБ ПРИНЕСТИ ПЛІД

«Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя» (Ів. 12:23-25).

Люди часто помиляються, плутаючи смерть із небуттям, а життя – з буттям, але це дуже різні речі. «Душа, що грішить, вона помре»; вона ніколи не перестане існувати, але помре, буде відокремлена від Бога. Є багато людей, які існують, але не мають справжнього життя і не побачать життя, але «гнів Божий на них перебуває». Пшеничне зерно, покладене в землю, вмирає, але чи воно перестає існувати? Зовсім ні. Що таке смерть? Це розкладання чого-небудь, що має життя, на початкові елементи. Для нас смерть – це розставання тіла з душею, а для пшеничного зерна це розкладання на елементи його складників.

Наш Господь після смерті не побачив тління. Його душа покинула тіло на деякий час. І якщо б Він не помер буквально і реально, то не зміг би дати життя нікому з нас. У цьому криється життєво важливе питання християнства: смерть Христа – це життя Його вчення.

Якби найголовнішою була проповідь Христа, то Він приніс би плід і примножив кількість християн за допомогою проповіді та особистого прикладу. Але Він заявляє, що якщо не помре, то не принесе плоду.

Якщо Його вчення і життя були засобом, за допомогою якого могло бути дароване духовне життя без спокути Кров'ю, то чому б Спасителю не продовжити життя на землі? Але факт залишається фактом: немає іншого шляху, що дозволяє досягти пізнання Бога, окрім як через дорогоцінну Кров Ісуса Христа, завдяки якій ми маємо доступ до Отця.

Усе духовне життя – це результат смерті Христа. Ми вмираємо з Христом, поховані з Христом і оживаємо з Ним. У цьому світі немає справжнього духовного життя, окрім того, яке приходить через смерть, поховання і воскресіння з Христом. Якби Христос безгрішно прожив тут усі ці століття аж до наших днів, з величним і простим красномовством навчаючи кожну людину всім Своїм чудовим заповідям, Він не виправив би жодного атома духовного життя людських синів. Без смерті Він не приніс би плоду.

Якщо ви хочете жити, ви повинні повірити, що Ісус помер за вас, зрозуміти, що Кров Ісуса Христа, Божого Сина, очищує нас від усякого гріха. Ви повинні народитися згори. Засвоївши ці істини, ви станете вивчати Його життя з користю для себе. Але якщо ви не визнаєте, що пшеничне зерно, кинуте в землю, має померти, ви ніколи не знайдете ніякого плоду від нього у своїй душі і не побачите плоду в душах інших.

Ми ще не знаємо, скільки плоду виросте з нашого Господа Ісуса. Я чекаю дня, коли пізнання слави Бога покриє землю, як води покривають море, коли царі впадуть ниць перед Сином Божим і всі народи будуть звати Його благословенним.

Хочу зазначити ще один момент: те, що стосується Христа, певною мірою стосується й кожної Божої дитини: «Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе». Це можна віднести й до нас, бо: «Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя».

Перш за все, ми повинні померти для того, щоб жити. Немає духовного життя ні для вас, ні для мене, ні для будь-кого іншого, окрім як через смерть за нього.

Ви прикриваєтеся хитро сплетеною власною праведністю? Вона повинна померти. Ви вірите в самих себе? Така віра має померти. Ви повинні носити в собі смертний вирок, і тоді ви ввійдете в життя. Перш ніж відчути животворний вплив Духа Божого, необхідно випробувати Його нищівну силу: «Трава засихає, а квітка зів'яне, коли повіє на них Дух Господній». Меч Духа повинен убити вас перед тим, як подих Духа оживить вас.

Потім ми повинні віддати все, щоб зберегти життя. «Хто кохає душу свою, той погубить її». Ви ніколи не зможете мати духовне життя, надію, радість, мир, небо, окрім як через віддачу всього свого в руки Бога. Якщо ви не погодитеся добровільно зробити це, то дійсно втратите усе, що ще не втратили. Повна віддача всього Богу – єдиний спосіб зберегти його.

Ми повинні втратити своє «я» для того, щоб знайти його. «Хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя». Ви повинні повністю відмовитися від життя для себе – і тоді будете жити. Людина, яка живе для себе, не живе, вона втрачає суть, задоволення, вінець існування. Але якщо ви живете для інших і для Бога, то знайдете повноту життя. «Шукайте ж найперше Царства Божого й правди Його, і все це вам додасться». Неможливо знайти більшу радість для себе самого, ніж втратити себе, приносячи радість іншим.

І останнє: якщо ви бажаєте бути засобом життя для інших, ви повинні певним чином померти самі. Я вірю, що ми в боргу за свободу Євангелія перед тими чоловіками і жінками, які були живцем спалені за свою віру. Називайте їх лоллардами, анабаптистами або як хочете – люди, які померли за віру, дали життя святій справі. Це зробили люди всіх рангів: від єпископів до хлопчиків-бідняків. Багато хто з них не міг проповідувати з кафедр, але із в'язанок хмизу виголошені більш піднесені проповіді, ніж всі реформатори проголосили зі своїх кафедр. Вони полягли в землю і померли, і їхнього «багато плоду» перебуває аж до цього дня. Жертовна смерть святих Церкви була її життям і ростом.

Якщо ми бажаємо досягти великої мети, це має відбутися через віддачу самих себе, навіть всього свого життя, заради цієї всепоглинаючої мети. Інакше ми не будемо мати успіху. Віддавати іншим, не віднімаючи від себе, неможливо. Тому, хто служить Богові і вважає, що це легко, буде важко дати звіт в кінці. Проповідь, яка ні в що не обійшлася, не має ніякої цінності; якщо вона не вийшла з серця, вона і не досягне серця. Такий закон божественного ведення справ: зростання приходить через смерть.

Тому присвятімо себе Господу і Його славній справі! Уподібнюймося до пшениці, яка кинута в землю і залишається на самоті, будучи змушена померти, та все ж плодоносить для слави нашого Господа.

Чарльз Сперджен.

ДАРИ ДУХА СВЯТОГО: ПОГЛЯД КРІЗЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Основний фактор, який допомагає краще зрозуміти сутність духовних дарів, – це натхнення. Що таке натхнення? Багато хто має про це дуже нечітке уявлення. Ми часто чуємо, як це слово застосовується щодо поезії, музики, живопису. Словники визначають його як «стан людини, навіяний або викликаний вищою силою», тобто якоюсь силою ззовні. На жаль, відповідно до цього визначення, уявлення про натхнення часто плутають зі спіритизмом.

Імовірно, що й спіритичні прояви підпадають під поняття натхнення, але, без сумніву, у цьому разі «вищі сили» є демонічними. Однак ця обставина не повинна нас ні засліплювати, ні лякати, ні стримувати від наповнення Святим Духом, як про це чітко йдеться в Писанні. Біблія, описуючи стан такого натхнення, каже, що «святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Петр.1:21).

Щоб із наших слів ніхто не зробив висновку, що нині можливі якісь непогрішимі нові відкриття, поспішимо запевнити, що такі відкриття припинилися відтоді, як завершилося написання Слова Божого. Однак натхнення з погляду, що дари ранньої Церкви були натхнені Духом Святим, актуальне й донині. Воно буде актуальним протягом всієї історії Церкви аж до кінця віку.

Непогрішимі? Це помилка

Духовні дари ранньої Церкви не можна розглядати як непогрішимі. Помилково думати, що в апостольські часи духовні дари були на такому ж рівні, як і Святе Письмо. У натхненні, яке ми отримуємо під час користування духовними дарами, відображаються дві особистості – особистість людини і Духа Святого. Брак такого розуміння призводив до багатьох незгод у громаді віруючих людей.

Деякі бачили лише духовний бік і уявляли, що людська складова не бере активної участі в прояві духовних дарів. Їх бентежать настанови Першого послання до коринтян, 14, що воля віруючого може контролювати духовний дар. Інші люди, бачачи недосконалість особи, через яку проявляється духовний дар, зауважують лише людський бік, відкидаючи Божу дію.

Було б ідеально, якби лише Дух Святий повністю контролював віруючого, коли той користується духовним даром. Тоді б використання дару було б «у Дусі» й служило б для слави Бога, виконуючи Його волю. Проте ми знаємо, що в житті здебільшого буває так, що натхнення не сходить на віруючих однаковою мірою, а часто навіть сходить неоднаковою мірою на одного й того ж віруючого в різних ситуаціях. Тому Писання закликає, щоб ми, випробовуючи все, трималися доброго (1Сол. 5:19-21). Саме це робить апостольську пораду «випробовуйте духів» (1 Ів.4:1-6) актуальною й у наші часи. Тому будь-яке натхнення треба перевіряти вченням Святого Письма.

Погляд угору

Через духовний дар ми наближаємося до Бога, Який дав нам цей дар. Віруючу людину духовні дари заохочують до поклоніння Богові і постійно нагадують про Божу присутність. Ба навіть для невіруючих людей духовні дари, якщо ними правильно користуються, роблять присутність Бога реальною й спонукують до покаяння (див. Дії 2, 1Кор.14:25).

Немає нічого більш болючого, як бачити віруючих людей, які граються духовними дарами, наче іграшкою, вживаючи їх для власного задоволення та слави. Така поведінка призводить до занедбання духовних дарів і втрати благоговіння перед ними.

Духовні дари є проявом Духа, тобто походять від Самого Бога. Маючи тісний зв'язок зі Всемогутнім, ми поступово розуміємо, що прояви Духа, згадані апостолом Павлом в Першому посланні до коринтян, 12:8-11, свідчать про щось більше, ніж про особливі форми служіння в місцевих церквах. Вони окреслюють різні сфери, в яких діє Святий Дух протягом усіх віків.

Дари зцілення, наприклад, є маленькими струмками, що витікають із великої ріки Життя – від вічного Бога, Який є джерелом життя.

Дари мудрості й знання є маленькою частиною великої мудрості Христової.

Через розпізнання духів ми частково наближаємося до славного Божого розуміння, що перед Богом все відкрито.

Через дар пророцтва душі людей можуть мати контакт із вічним Богом.

Правильне розуміння духовних дарів дає нам змогу краще зрозуміти Бога, бо мета кожного дару – наблизити нас до Того, Хто наділяє цими дарами.

Практичний погляд

Користування духовними дарами повинне бути пов'язане з реальним світом, у якому перебуває та діє Церква. Мусимо зрозуміти, що практична цінність духовних дарів полягає в тому, що вони призначені для користування в Церкві, для прославлення Церкви Христової, для збагачення віруючих. Більшість духовних дарів проявляються в зібраннях віруючих людей, бо це природна сфера впливу Святого Духа.

Отримати дари Святого Духа означає також жити життям, з якого течуть ріки живої води для духовно спрагнених сердець навколо нас. Господь ніколи не мав наміру давати духовні дари віруючим людям, щоб вони зробили з них собі хобі або релігійну спеціалізацію. Також Господь не хоче, щоб прояв духовних дарів був ознакою певної секти. Духовні дари призначені для Церкви і є знаряддям для спасіння невіруючих. Вони призначені Богом для Церкви як ознаки, які допомагають проповідувати Євангеліє. Їхня функція – привертати увагу людей до Слова Божого й підтверджувати сказане проповідником певними ознаками.

Ціль наділення Духом Святим віруючих у День П'ятдесятниці – дати їм силу для свідчення (Дії 1:8). Апостол Павло в Першому посланні до коринтян закликає прагнути духовних дарів, описуючи такий випадок: якщо хтось із невіруючих випадково потрапить на богослужіння в дусі церкви Нового Заповіту (зовсім не євангелізаційне), напевно, буде позитивно вражений і вийде з такого зібрання віруючою людиною.

Успіх – результат розуміння

Дехто може дорікнути, що не бачив, щоб користування духовними дарами давало такі позитивні наслідки. Згаданий уривок дає відповідь і на це питання. Коринтська церква, користуючись духовними дарами, не мала бажаного успіху, бо не вміла правильно користуватися ними. Проблема була не в самих дарах, а в зловживанні ними, хай навіть несвідомому. Тому місцеві та особисті невдачі в цій справі не повинні нас розчаровувати, а лише заохочувати підходити до цієї проблеми з більшою мудрістю та вірою.

Проте сам принцип щодо духовних дарів залишається незмінним. Церква, яка широко користується цим благословенням, буде успішною. Така церква може викликати антипатію, але вона ніколи не буде млявою. Богослужіння в такій церкві завжди будуть динамічними, і вона буде процвітати, якщо правильно користуватиметься духовними дарами.

Христос вчора, сьогодні й навіки Той Самий. Він і досі є центром світового релігійного та духовного інтересу. Тому ми не повинні вважати слабкий вплив Церкви на життя сучасних людей слабким впливом Христа. Дуже багато людей тепер звертають увагу на вчення Христа, але вони не знають, як отримати таку силу, щоб жити згідно з цим вченням.

І лише Дух Святий є Тим, Чиїм завданням є прославити Христа та явити Його людям. Тобто всюди, де діє Дух Святий, відкривається та прославляється Христос. Через постійну дію сили Святого Духа й через Його натхнення люди знову й знову знаходитимуть Христа.

Дональд Джі.

ПЛІД УСТ – ХВАЛА

«Отож завжди приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять» (Євр. 13:15).

Ми часто не замислюємося над тим, що кожного дня стоїмо перед вибором – прославляти Бога чи осуджувати Його.

Стикаючись в житті з несправедливістю, ми починаємо негативно реагувати на це, не розуміючи, що тим самим осуджуємо Того, Хто створив цей світ. Проклинаючи, ти проклинаєш Творця; благословляючи, ти благословляєш Творця – це духовний закон, плоди якого ми пожинаємо. «Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор.10:13). «Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує» (Як. 1:13).

Тому перед нами стоїть вибір: осуджувати Бога, проклинаючи весь світ, чи ж говорити істину про те, Ким є Бог. Прославлення і є альтернативою нарікання, невдоволення й суду. І якщо ми прославляємо Творця, ми починаємо по-іншому реагувати на події, що трапляються в житті.

Жертва – це вибір послуху

Прославлення народжується не з наших почуттів, і не завжди легко вирішити славити Бога. Біблія говорить про те, що прославлення – це жертва (Євр. 13:15).

Жертва хвали – це послух Його волі, це одна з заповідей. Якщо прославлення не є нашим життєвим принципом, тим самим ми погоджуємося, що Бог злий. У прославленні ми проголошуємо істину Слова Божого – Бог благий.

Вдячність Богові за Його діла і за те, Хто Він є, запрошення Бога у своє життя, визнання авторитету Бога – це і є стан прославлення. Прославити – значить, принести Богу в жертву хвалу, говорити про те, Хто Він і Який Він.

«Принось Богові в жертву подяку, і виконуй свої обітниці Всевишньому, і до Мене поклич в день недолі, Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс. 49:14-15).

Прославлення Бога народжується від розуміння, що без Нього ми нічого не можемо робити, навіть хвалити. Тому в нас є вибір: поринути в буденні справи чи звеличувати Бога. І якщо ми вибираємо славити, то починаємо відчувати Божу благодать і звільняємося від пригнічення.

Слава і хвала

Саме слово «слава» вже говорить про те, що хтось гідний пошани і хвали. Прославити – означає погодитися з тим, що хтось гідний слави.

Хвала і слава відрізняються за своєю суттю. Слава – природа Самого Бога, неприступне світло. Слава свідчить про характер Бога, відображає Його сутність, бо єдиний, хто гідний слави, – це Бог. Разом із тим кожне творіння, яке стикається з сутністю Бога, незмінно віддає Йому славу (див. Об. 5:13).

Хвала – плід наших стосунків з Богом. Господь дає нам право вибирати хвалення чи нарікання. Хвалити – значить погодитися з Божою істиною. Ми здатні хвалити тоді, коли знаємо славу Божу з власного досвіду, навіть незважаючи на наші почуття чи обставини, у яких ми пробуваємо.

Хвала – це не плід нашого гарного настрою чи душевного піднесення, вона не народжується від емоцій і не залежить від сприятливих життєвих умов. У хвалі – пошук нашого серця, вираження бажання знати Бога і йти вслід на Ним.

Прославляти – означає дозволити славі пройти через себе, пройнятися Божою істиною. Це активна дія людини, яка дає Духу Святому можливість виявити Свою силу і провадити людину в істинне життя поклоніння.

Ігор Іванов.

Київський Біблійний інститут УЦХВЄ запрошує на навчання за програмами:

4-річне очно-заочне навчання за освітньою програмою

«Бакалавр богослов`я»

за спеціалізаціями:

«Пасторське служіння» і «Християнська педагогіка»,

а також 2,5-річне очно-заочне навчання за спеціалізаціями:

«Жіноче служіння», «Євангелізаційне служіння», «Місіонерське служіння» *(тримісячна школа).*

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія працює з 9 червня 2020 року.

Рішення щодо зарахування абітурієнта приймається на основі заповненого пакета документів та співбесіди в форматі, який встановлює приймальна комісія.

Перша сесія очно-заочного відділення відбудеться у вересні 2020 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

097-921-42-01 – Оксана Маліщук, координатор очно-заочного навчання

067-708-43-61 – Антон Кукса, координатор місіонерської школи.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua(заочне).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

НОВІ ДАНІ ООН ВРАЖАЮТЬ: 14 МІЛЬЙОНІВ ОФІЦІЙНИХ АБОРТІВ У СВІТІ ЗА 2020 РІК

За даними ООН, з 1 січня по 1 травня, майже 14,2 мільйона дітей загинули внаслідок абортів.

Загальна кількість жертв коронавірусу, малярії, раку, інфекційних захворювань та самогубств, дорожньо-транспортних пригод та голоду в світі нижча, ніж кількість дітей, загиблих в утробах їхніх матерів.

У всьому світі за вказаний період загинули:

внаслідок COVID – 237 469 людей,

від малярії – 327 267,

самогубств – 357 785,

у ДТП – 450 388 осіб;

унаслідок різних інфекційних захворювань – 4 331 251.

Загалом це12 757 780 жертв.

У той самий період у світі офіційно зроблено 14 184 388 абортів; фактична кількість може бути значно більшою, враховуючи, що в багатьох країнах аборти або формально заборонені, або суворо обмежені.

Просимо молитися за цю ситуацію, аби Господь втрутився і діти не гинули!

№ 6 (189) червень 2020 р. Виходить щомісяця

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк; *літературний редактор* — Людмила Бендус; *технічні редактори* — Тарас Пришляк, Тарас Яковин; *оператор комп'ютерного набору* — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726